

PAASTUAJA 1. PÜHAPÄEV, 1. lugemisaasta

Matteuse 4:1–11

JEEUSUST KIUSATAKSE KÕRBES

Ruuben, Efraim ja Leevi karjatavad oma isa, Jaakobi, lambaid. Nad on asunud laagrisse haljale aasale. Nad on tulnud siia mitte päevaks ega nädalaks, vaid nad kavatsevad olla paigal terve kevade. Poisid on koha valikuga väga rahul: rohi on mahlane, väike oja jookseb risti läbi lagendiku, mäe veerel on mõni kohev puu ning siin-seal leiab ka põõsapuhmaid. Pisut teeb murelikuks mäe teisel küljel laiuv kõrb, kuid poisid on otsustanu lammastel kindlalt silma peal hoida. Abiks on võetud ka kaks tublit karjakoera. Enda tarvis on poisid võtnud kaasa piisavalt jahu. Toiduks on vennad õppinud küttima nii väiksemaid loomi kui ka linde.

Ühel ilusal päiksepaistelisel päeval leavad poisid puu all ja naudivad linnulaulu.

„Nii vaikne ja inimtühi on siin, nagu oleks maailma lõpus,“ ütleb Ruuben.

„Tõepoolest! Me oleme olnud paigal juba viis päeva, aga peale ühe rebase pole siin ühtki võõrast näha olnud,“ tähendab Efraim.

„Kuulge! Vaadake! Seal läheb üks mees! Näete seal oja kaldal. Ta läheb otse mäe poole,“ hüüatab äkki Leevi.

„Ei, ta läheb mäest mööda. Ta läheb kõrbe suunas,“ täpsustab Ruuben.

„Kuulge, see mees on Naatsareti puusepa, Jeesuse, moodi,“ hüüab äkki üllatunult Leevi.

„Jaa, on küll, ma tundsin ta ära kõnnakust,“ kinnitab Efraim. „Aga kuhu ta küll läheb sedasi ihuüksi ja pole tal ka toidupauna kaasas ega veelähkrit.“

Vennad on pisut elevil nähtust ja arutlevad veel kaua selle üle, et miks Jeesus sedasi käitub.

Järgmisel hommikul käib Ruuben koos koeraga ümber lambakarja, loetleb mõttes lambad üle, et ega mõnda ööga kaduma pole läinud. Kõik näivad alles olevat. Koerad on olnud öösel valvsad, nad oleksid lähenevast ohust vendadele otsekohe märku andnud.

Oja ääres võtab koer üles jäljed, need on eelmisel päeval siit kaudu kõndinud Jeesuse jäljed. Ruuben läheb ettevaatlikult mööda jälgi üsna kõrbe piirini ning märkab oma suureks imestuseks Jeesust istumas kuivanud puu all keset kõrbe. Esimese hooga arvab Ruuben, et peaks minema Jeesuse juurde ja küsima, kas tal mitte abi pole vaja. Aga siis otsustab, et küllap Jeesus tuleb ise nende juurde, ta ju märkas neid mööda minnes.

Oma avastusest räägib Ruuben ka vendadele. „Teate, mis ma arvan,“ ütleb Leevi vendadele, „äkki on Jeesus võtnud ette midagi sarnast, nagu ta onupoeg Johannes tegi. Johannes elas ka kõrbes päris üksi. Ega keegi ei tea, miks Johannes nii tegi ja ega meiega suuda ära arvata, miks Jeesus nii teeb. Ju on see talle vajalik.“

Ja kummalisel kombel jääb Jeesus kõrbe üksinda neljakümneks päevaks. Poisid loevad päevi, Leevi teeb oma karjasekepile sälkusid. Igal hommikul käib üks vendadest ümber karjamaa ning kindlasti seisatab ka kõrbe serval ja vaatab Jeesuse poole, kes ei lähe ära ega tule ka tagasi. Selline kindlameelsus tekitab vendades suurt imetlust.

Neljakümneenda päeva õhtul, just enne päikese loojangut, tõstavad aga loomad pead ning koerad kikitavad kõrvu. Kõrbe poolt läheneb poiste lõkkele mees. See on Jeesus!

Poisid kargavad oma asemelt püsti, Ruuben kiirustab Jeesusele vastu. On Jeesus olnud kõrbes ju nelikümmend päeva ja vennad ei ole märganud, et ta oleks seal midagi söönud või joonud. Jeesus vajub raskelt lõkke äärde ja on poistele tänulik leeme eest, mille Leevi talle ulatab.

„Küllap te olete kogu selle aja mõelnud, et mida ma seal kõrbes küll teen,“ alustab Jeesus vaikselt juttu, kui on leemest kosutust saanud. See on minu puhastuse aeg. Olen olnud söömata ja joomata ja ainult palvetanud, et ülesanne, mille Issand on mulle täitmiseks seadnud,

saaks tehtud. Et ma püsiksin kindlas usus ning oleksin kuni oma elupäevade lõpuni Issandale ustav.

Nälg polnudki kõige hullem, mis ma üle elasin, vaid kuradi kiusamine. Esmalt pakkus ta mulle, et kui ma olen Jumala Poeg, siis võivad kivid minu ümber muutuda leibadeks. Aga ma vastasin kuradile: „Kirjutatud on: Inimene ei ela üksnes leivast, vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust.”

Siis võttis kurat mu kaasa pühasse linna ja pani mu seisma pühakoja harjale ning ütles mulle: „Kui Sa oled Jumala Poeg, siis kukuta ennast alla, sest kirjutatud on: Sinu pärast käsib Ta oma ingleid ja nemad kannavad sind kätel, et sa oma jalga vastu kivi ei tõukaks.”

Siis ma vastasin talle: „Samuti on kirjutatud: Sina ei tohi kiusata Issandat, oma Jumalat.”

Taas võttis kurat mu kaasa ühe määratu suure mäe tippu ja näitas mulle kõiki maailma kuningriike ja nende hiilgust ning ütles mulle: „Selle kõik ma annan Sinule, kui Sa maha langed ja mind kummardad.” Siis ma ütlesin talle: „Mine minema, saatan, sest kirjutatud on: Kummarda Issandat, oma Jumalat ja teeni ainult Teda!”

Siis jättis kurat mu rahule. Ja vaata, ingleid tuli mu juurde ja need teenisid mind.“

Jeesus vaatab tähelepanelikult vendadele otsa. Ruuben, Efraim ja Leevi kuulavad Jeesust suud ammul. See lugu tundub neile uskumatu.

Jeesus võtab veel sõõmu sooja leent, tänab poisse südamest. „Suur tänu hoole eest, mis te minu vastu üles näitasite. Küllap olete te veel liiga noored, et kõigest, mis ma teile jutustasin, aru saada. Aga pidage meeles, et te ei unustaks, et Jumal on teie elus kõige olulisem, teda tuleb austada ja tema tahtmist täita. Kahetsege oma pattu, parandage meelt, sest Taevariik on lähedal. See maailm siin on kaduv. Jumal on püha ja Ta armastab teid ikka.“

Hommikul, enne päikese tõusu, on Jeesus aga juba läinud. Ja lugusid, mida vennad Jeesuse kohta kuulevad, panevad neid ikka ja jälle imestama, ning meenutama neid neljakümnet päeva.

Küllike Valk, 2013.